

Warszawa, dnia 20 maja 2026 r.

Sygn. akt KR II R 17/26

DECYZJA nr KR II R 17/26

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Mirosław Józef Pampuch, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2026 r. na posiedzeniu niejawnym, sprawy w przedmiocie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 oraz decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13, dotyczących nieruchomości warszawskiej położonej w Warszawie przy ul. Radomskiej 14, dawne ozn. hip. nr _____, dla której założono księgę wieczystą nr _____, z udziałem stron: Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, M _____, R _____, R _____, A _____, J _____, G _____, M _____, O _____, następców prawnych W _____, S _____, J _____, J _____, R _____, M _____, M _____, R _____, R _____, M _____, G _____, I _____, A _____, W _____, B _____, K _____, B _____, Z _____, M _____, E _____, M _____, D _____, I _____, K _____, J _____, J _____, L _____, K _____, S _____, M _____, K _____, S _____, M _____, B _____, S _____, A _____, A _____, B _____, K _____, J _____, G _____, A _____, L _____, D _____, Z _____, G _____, J _____, M _____, W _____, J _____, D _____, B _____, M _____ spółki akcyjnej z siedzibą w G _____, J _____, M _____, B _____, Z _____, K _____, S _____;

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a i art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) oraz art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r., w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691, dalej: k.p.a.),

orzeka:

- 1. stwierdzić w całości nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13;**
- 2. stwierdzić w całości nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12.**

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania rozpoznawczego

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2026 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 stwierdzającej nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 17 lipca 1951 r. oraz decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13 uchylającej w części decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12, dotyczących nieruchomości warszawskiej położonej w Warszawie przy ul. Radomskiej 14, dawne ozn. hip. nr ł, dla której założono księgę wieczystą nr .

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2026 r. Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2026 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 oraz decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12.

Zawiadomieniem z dnia 22 kwietnia 2026 r. poinformowano strony postępowania o wszczęciu w dniu 22 kwietnia 2026 r. postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Powyższe postanowienia oraz zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 5 maja 2026 r.

Zawiadomieniem z dnia 6 maja 2026 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych

dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienia uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Powyższe zawiadomienie ogłoszone zostało w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 7 maja 2026 r.

Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości i decyzji Kolegium

Przedmiotem decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 stwierdzającej nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 17 lipca 1951 r. jest nieruchomość położona przy ul. Radomskiej 14 w Warszawie: działka ewidencyjna nr 5 z obrębu 2-02-07 o pow. 322 m², stanowiąca grunt pod budynkiem. Działka ta wchodziła w skład dawnej nieruchomości hipotecznej nr o pow. 764 m². W skład dawnej nieruchomości hipotecznej wchodzi także obecna dz. ew. nr 7/11 o pow. 326 m², stanowiąca otoczenie budynku przy ul. Radomskiej 14 oraz część działki ewidencyjnej nr 11/2 z obrębu 2-02-07 o pow. 116 m² (brak urządzonej księgi wieczystej), stanowiąca część drogi publicznej – ulicy Radomskiej, jednak działki te nie stanowiły przedmiotu decyzji. Na dz. ew. nr 5 znajduje się budynek mieszkalny, w którym wyodrębnione zostały lokale (19 lokali). Obecnie w dziale II księgi wieczystej prawo własności wpisane jest na rzecz m.st. Warszawy oraz właścicieli wyodrębnionych lokali.

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Radomskiej 14 znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu warszawskiego. Z dniem 21 listopada 1945 r., to jest z dniem wejścia w życie dekretu warszawskiego, grunty nieruchomości warszawskich, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a w 1950 r., z chwilą likwidacji gmin - na własność Skarbu Państwa. Z dniem 27 maja 1990 r. nieruchomość stała się własnością Dzielnicy – Gminy Warszawa Ochota, zgodnie z decyzjami Wojewody Warszawskiego: z dnia 19 września 1991 r., 3 lipca 1992 r. oraz 29 czerwca 1993 r.

W dacie wydania przedmiotowej decyzji reprivatyzacyjnej nieruchomość była objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego rejonu Ochota Centrum – Uchwała nr XLVI/2058/2009 Rady Miasta st. Warszawy z dnia 5 listopada 2009 r. W planie nieruchomość

oznaczona była symbolem C1.2 MW/U - teren zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i usług (dz. ew. nr 5), a także symbolem 18KDD - przeznaczenie pod drogę dojazdową (dz. ew. nr 11/2).

Działka ewidencyjna nr 5 z obrębu 2-02-07 jest w całości zabudowana przedwojennym budynkiem mieszkalnym. W budynku znajduje się 19 wyodrębnionych i sprzedanych przed wydaniem przedmiotowej decyzji lokali mieszkalnych o numerach: nr 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 19, 21, 22, 24 i 25.

2. Pierwotni właściciele nieruchomości

Komisja ustaliła, że na dzień 21 listopada 1945 r., tj. dzień wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. nr 50, poz. 279, dalej: dekret warszawski) tytuł własności nieruchomości położonej przy ul. Radomskiej 14 ozn. nr hip. [redacted] wpisany był na imię C[redacted] J[redacted] E[redacted] na mocy aktu z 15 października 1945 r. Z kolei na mocy aktu z 25 kwietnia 1947 r. roszczenia do nieruchomości w drodze sprzedaży nabyła córka dawnego właściciela – C[redacted] S[redacted] R[redacted].

3. Objęcie gruntu nieruchomości w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy

Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę nastąpiło w dniu 23 grudnia 1947 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 28 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, wobec tego termin do składania wniosku dekretowego upływał z dniem 23 czerwca 1948 r.

4. Wniosek dekretowy

W dniu 11 marca 1948 r. C[redacted] S[redacted] R[redacted] złożyła do Zarządu Miejskiego w m. st. Warszawie wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Radomskiej 14, nr hip. [redacted].

5. Postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej

Orzeczeniem administracyjnym nr GM/TW/20332/51 z dnia 17 lipca 1951 r. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie odmówiło C[redacted] S[redacted] R[redacted] przyznania prawa własności czasowej do gruntu położonego przy ul. Radomskiej 14 ozn. nr hip. [redacted] i jednocześnie stwierdziło, że wszystkie budynki znajdujące się na gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa.

6. Następcy prawni dawnych właścicieli

C S R zmarła 23 lipca 1985 r. w Izraelu. Na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Tel Awiwie z dnia 10 czerwca 1997 r., sygn. akt spadek po niej, w zakresie nieruchomości położonych Polsce, nabyli: mąż A R w 1/2 części, córka R B w 1/4 części i syn M R w 1/4 części. Z kolei na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy, sygn. akt z dnia 4 listopada 2014 r. spadek po niej, w zakresie nieruchomości położonych Polsce, nabyli: mąż A R w 1/2 części, córka R B w 1/4 części i syn M R w 1/4 części.

A R zmarł 23 czerwca 2003 r. w Tel Awiwie. Na mocy postanowienia spadkowego Rejestratora do spraw spadku J Z w Tel Awiwie, sygn. akt , spadek po nim nabyli: córka R B i syn M R po 1/2 części każde z nich. Z kolei na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy, sygn. akt z dnia 4 listopada 2014 r. spadek po nim, w zakresie nieruchomości położonych Polsce, nabyli: córka R B i syn M R po 1/2 części każde z nich.

7. Sprzedaż lokali mieszkalnych wraz z oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste przed wydaniem kontrolowanych decyzji reprivatyzacyjnych

W latach 1974-2011 r. Skarb Państwa oraz Miasto Stołeczne Warszawy dokonały zbycia łącznie 19 lokali mieszkalnych w budynku położonym przy ul. Radomskiej 14 w Warszawie wraz z ustanowieniem prawa użytkowania wieczystego gruntu w ułamkowych częściach związanych z własnością tych lokali, których prawo własności w dniu wydania decyzji SKO nr KOC/2965/Go/12 tj. 14 maja 2013 r. na podstawie danych ujawnionych w księdze wieczystej przysługiwało następującym osobom:

- lokal nr 1, (udział 0/0170), którego prawo własności przysługiwało W J ;
- lokal nr 2, (udział 0,0390), którego prawo własności przysługiwało Gr M O ;
- lokal nr 4, (udział 0,0430), którego prawo własności przysługiwało I S i W: S ;
- lokal nr 5, (udział 0,0404), którego prawo własności przysługiwało J J R T R ;
- lokal nr 6, (udział 0,0292), którego prawo własności przysługiwało E C i W C ;
- lokal nr 7, (udział 0,05919), którego prawo własności przysługiwało W: W ; i W W

- lokal nr 8, (udział 0,0264), którego prawo własności przysługiwało B K
- lokal nr 9, (udział 0,0420), którego prawo własności przysługiwało B ; Z M i Z P
- lokal nr 10, (udział 0,0420), którego prawo własności przysługiwało E M D
- lokal nr 11, (udział 0,0139), którego prawo użytkowania wieczystego przysługiwało I K i Mi i W
- lokal nr 12, (udział 0,0580), którego prawo własności przysługiwało J S i A S ;
- lokal nr 13, (udział 0,0230), którego prawo własności przysługiwało L S i M S ;
- lokal nr 14, (udział 0,0410), którego prawo własności przysługiwało A A B (poprzednie nazwisko B) i K J G
- lokal nr 15, (udział 0,0370), którego prawo użytkowanie wieczystego przysługiwało M T L ;
- lokal nr 19, (udział 0,0457), którego prawo własności przysługiwało H L
- lokal nr 21, (udział 0,0241), którego prawo własności przysługiwało J ; D B ;
- lokal nr 22, (udział 0,0521), którego prawo własności przysługiwało I G
- lokal nr 24, (udział 0,0467), którego prawo własności przysługiwało M D ;
- lokal nr 25, (udział 0,0410), którego prawo własności przysługiwało Z ; K S:

8. Postępowanie reprivatyzacyjne

Decyzją nr KOC/2965/Go/12 z 14 maja 2013 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie na podstawie art. 158 § 2 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i art. 156 § 2 k.p.a. i art. 7 ust 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, dalej „dekret” stwierdziło, że orzeczenie Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 17 lipca 1951 r. nr GM/TW/20332/51 odmawiające przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej w Warszawie przy ul. Radomskiej 14, ozn. nr hip. , w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu związanego z prawem własności lokali nr 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25, znajdujących się w budynku usytuowanym na przedmiotowym gruncie zostało wydane z naruszeniem prawa, jednakże nie można stwierdzić jego nieważności

w tej części z powodu wywołania przez to orzeczenie nieodwracalnych skutków prawnych. W pozostałej części na podstawie art. 158 § 1 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. i art. 7 ust 2 dekretu stwierdziło nieważność ww. orzeczenia administracyjnego.

Decyzją nr KOC/3153/Go/13 z 10 lutego 2014 r. w wyniku rozpoznania wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy złożonego m.in. przez B... M... (właściciela lokalu nr 9 przy ul. Radomskiej 14) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie uchyliło powyższą decyzję nr KOC/2965/Go/12 z 14 maja 2013 r. w części dotyczącej lokalu nr 9 i w tym zakresie stwierdziło nieważność orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 17 lipca 1951 r. nr GM/TW/20332/51.

Decyzją z dnia 27 marca 2015 r. nr 165/GK/DW/2015 Prezydent m. st. Warszawy: ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego w udziale wynoszącym 0,2793 części gruntu położonego w Warszawie przy ul. Radomskiej 14, oznaczonego w ewidencji gruntów i budynków jako działka nr 5 o pow. 322 m² z obrębu 2-02-07, KW... na rzecz: R... B... co do udziału 0,1397 części oraz M... R... co do udziału 0,1396 części i z tego tytułu ustalił czynsz symboliczny w wysokości... zł. Nadto, odmówił ustanowienia na rzecz ww. osób prawa użytkowania wieczystego 0,2442 części gruntu stanowiącego działkę ewidencyjną nr 5 w obrębie 2-02-07 o pow. 322 m², jako udziału związanego ze sprzedanymi lokalami nr 6, 7, 8, 15,19, 24 oraz odmówił ustanowienia na rzecz ww. osób prawa użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego część (116 m²) działki ewidencyjnej nr 11/2 w obrębie 2-02-07.

Decyzją z dnia 8 czerwca 2015 r nr 338/GK/DW/2015 Prezydent m. st. Warszawy zmienił pkt III decyzji z 27 marca 2015 r. nr 165/GK/DW/2015, orzekający o odmowie ustanowienia na rzecz R... i B... i M... R... prawa użytkowania wieczystego 0,2442 części gruntu stanowiącego działkę ewidencyjną nr 5 w obrębie 2-02-07 o pow. 322 m², jako udziału związanego ze sprzedanymi lokalami nr 6, 7, 8, 15,19, 24 w ten sposób, że odmówił ustanowienia na rzecz ww. osób prawa użytkowania wieczystego 0,2442 części gruntu stanowiącego działkę ewidencyjną nr 5 w obrębie 2-02-07 o pow. 322 m², jako udziału związanego ze sprzedanymi lokalami nr 6, 7, 8, 9, 15,19, 24.

9. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej

Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nie została wykonana zawarciem umowy o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego, wobec czego nie doszło do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz beneficjentów decyzji. Aktualnie właścicielem nieruchomości pozostaje m.st. Warszawa oraz właściciele wyodrębnionych lokali.

10. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego (KR II R 17/26) oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 98/18), w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy i Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Podstawa rozstrzygnięcia

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z 9 marca 2017 r. przysługują Komisji – w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. lub w przepisach szczególnych - uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej. Zgodnie zaś z art. 30 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 grudnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 1706/10; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>), postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie, czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. oraz że przepis ten zawiera zamknięty katalog takich przesłanek. Zdaniem Sądu wyrażonym w ww. wyroku, organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, ponieważ postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać.

Przesłanki stwierdzenia nieważności wymienione są enumeratywnie w art. 156 § 1 k.p.a. Nie są one oparte na uznaniu, a ich ustalenie musi pociągać za sobą stwierdzenie nieważności. Wyjątkiem są okoliczności wystąpienia przesłanki z art. 156 § 2 k.p.a., czyli gdy od doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne (M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2022, art. 156), o ile oczywiście z przepisów szczególnych nie wynika, że przepisu art. 156 § 2 k.p.a. nie stosuje się, jak to ma miejsce w art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. Zatem możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalna jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych

w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a. Zgodnie bowiem z treścią art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a-96n, art. 114-122h, art. 127-144 i art. 156 § 2 tej ustawy. Jak wynika z powyższego ograniczenie wynikające z treści art. 156 § 2 k.p.a. nie dotyczy postępowań przed Komisją, dlatego też Komisji nie ogranicza 10 letni termin do stwierdzenia nieważności decyzji.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (zob. J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). W orzecznictwie sądownoadministracyjnym przyjmuje się, że zakresem pojęcia „rażącego naruszenia prawa” obejmuje się zarówno naruszenie norm prawa materialnego, jak i naruszenie norm prawa procesowego (por. wyrok NSA z 1 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 1258/10; wyrok NSA z 12 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1257/13; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa.

- 2. Rażące naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 § 1 k.p.a., co skutkowało wydaniem decyzji SKO nr KOC/2965/Go/12 z 14 maja 2013 r. oraz nr KOC/3153/Go/13 z 10 lutego 2014 r. z rażącym naruszeniem art. 156 § 1 pkt 2, art. 156 § 2 oraz 158 § 2 k.p.a., art. 7 ust 2 dekretu a także art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 107 § 1 pkt. 5 k.p.a.**

W ocenie Komisji koniecznym jest stwierdzenie nieważności decyzji SKO nr KOC/2965/Go/12 z 14 maja 2013 r. oraz nr KOC/3153/Go/13 z 10 lutego 2014 r. w całości z powodu wystąpienia przesłanki określonej w treści art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Niniejszy organ dokonując kontroli ww. doszedł do wniosku, że konieczna jest eliminacja przedmiotowych rozstrzygnięć i to z kilku powodów.

Po pierwsze, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/13 działając na podstawie art. 158 § 2 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i art. 156 § 2 k.p.a. i art. 7 ust 2 dekretu, stwierdziło, że orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej z dnia 17 lipca 1951 r. odmawiające przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej w Warszawie przy ul. Radomskiej 14 ozn. Hip. w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu związane z prawem własności lokali 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25 znajdujących się w budynku usytuowanym na przedmiotowym gruncie zostało wydane z naruszeniem prawa, jednakże nie można stwierdzić jego nieważności w tej części z powodu wywołania przez to orzeczenie nieodwracalnych skutków prawnych. W pozostałej części stwierdziło nieważność ww. orzeczenia administracyjnego.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Komisji, zachodzi nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 roku nr KOC/2965/Go/12, albowiem organ stwierdził wydanie orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 17 lipca 1951 r. w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego odpowiadającej 13 lokalom wyodrębnionym (o numerach 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25) z naruszeniem prawa a w pozostałym zakresie stwierdził nieważność orzeczenia Prezydium Rady Narodowej, w sytuacji gdy w dniu wydania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze przedmiotowej decyzji w budynku przy ul. Radomskiej 14 zostało sprzedanych 19 lokali mieszkalnych (o numerach 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 19, 21, 22, 24 i 25). W związku ze sprzedażą i wyodrębnieniem ww. lokali ich właścicielom przysługuje udział w użytkowaniu wieczystym nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr 5 w obrębie 2-02-07, w udziale wynoszącym 0,72069 części. W konsekwencji Samorządowe Kolegium Odwoławcze w rozstrzygnięciu kontrolowanej decyzji stwierdziło nieważność orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z 17 lipca 1951 r. również w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego gruntu związanego z prawem własności wyodrębnionych lokali o numerach 6, 7, 8, 15, 19, 24. Zestawienie treści wydanego w sprawie rozstrzygnięcia z zebrany w sprawie materiałem dowodowym wskazuje, że organ naruszył w sposób rażący regulacje art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 § 1 k.p.a., co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia regulacji art. 156 § 1 pkt 2, art. 156 § 2, 158 § 2 k.p.a. oraz art. 7 ust 2 dekretu. Podkreślenia bowiem wymaga, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze nie było uprawnione do stwierdzenia nieważności

kontrolowanego orzeczenia administracyjnego PRN w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego gruntu związanego z prawem własności wyodrębnionych lokali o numerach 6, 7, 8, 15, 19, 24.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze przy wydawaniu decyzji nr KOC/2965/Go/12 zupełnie pominęło znajdujący się w aktach sprawy (k. 39-40 akt SKO) wypis z rejestru gruntów z dnia 19 listopada 2012 r., który zawierał wykaz wszystkich lokali sprzedanych w nieruchomości przy ul. Radomskiej 14.

Ponadto SKO w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji z 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 pominęło decyzje orzekające o sprzedaży lokali przy ul. Radomskiej 14 znajdujące się w aktach miejskich, którymi organ w dacie wydawania decyzji dysponował. Mianowicie w aktach miejskich znajduje się decyzja z dnia 31 stycznia 1976 r. nr [redacted] wydana przez Urząd Dzielnicowy Warszawa-Ochota orzekająca o sprzedaży na rzecz W [redacted] i I [redacted] S [redacted] lokalu nr 4 wraz z udziałem w użytkowaniu wieczystym tej nieruchomości w części 0,045 (k.39-40 akt własnościowych) oraz decyzja z dnia 3 października 1975 r. nr [redacted] wydana przez Urząd Dzielnicowy Warszawa-Ochota orzekająca o sprzedaży na rzecz S [redacted] i B [redacted] B [redacted] lokalu mieszkalnego nr 25 wraz z udziałem w użytkowaniu wieczystym tej nieruchomości (k.34-35 akt własnościowych).

Podkreślenia wymaga, że B [redacted] M [redacted], właścicielka lokalu nr 9 w nieruchomości przy ul. Radomskiej 14 złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/13. Do wniosku załączyła decyzję nr [redacted] z dnia 12 maja 1989 r. wydaną przez Urząd Dzielnicowy Warszawa-Ochota orzekającą o sprzedaży na rzecz A [redacted] P [redacted] lokalu nr 9 położonego w budynku przy ul. Radomskiej 14 wraz z udziałem w użytkowaniu wieczystym tej nieruchomości w części wynoszącej 0,042 (k.4-7 akt SKO).

W wyniku rozpoznania wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie wydało decyzję w dniu 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13, w której w pkt. 2 orzekło uchylić zaskarżoną decyzję w części dotyczącej lokalu nr 9 i w tym zakresie stwierdzić nieważność orzeczenia Prezydium Rady Narodowej z dnia 17 lipca 1951 r. odmawiającego przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej w Warszawie przy ul. Radomskiej 14 ozn. Hip. [redacted].

Wydając decyzję z dnia 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13 Samorządowe Kolegium Odwoławcze całkowicie pominęło decyzję nr [redacted] z dnia 12 maja 1989 r. orzekającą o sprzedaży lokalu nr 9 przy ul. Radomskiej 14 w Warszawie, a tym samym orzekło o stwierdzeniu nieważności orzeczenia administracyjnego PRN z 17 lipca 1951 r. w części

dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego związanego z prawem własności lokalu nr 9.

W tym miejscu należy wskazać, że obowiązek wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego nałożony na organy administracji publicznej, stanowi gwarancję realizacji zasady prawdy obiektywnej statutowanej przepisem art. 7 k.p.a. Samorządowe Kolegium Odwoławcze było zatem zobowiązane do podjęcia czynności procesowych mających na celu zebranie całego materiału dowodowego i do rozpatrzenia tegoż materiału (art. 77 § 1 k.p.a.). Z tego też powodu SKO zobowiązane było do podjęcia wszelkich kroków w celu wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego pozwalającego na ustalenie stanu faktycznego sprawy zgodnego z rzeczywistością. Realizacja tego obowiązku wymagała przeprowadzenia postępowania dowodowego co do wszystkich okoliczności stanowiących fakty prawotwórcze, a następnie organ winien dokonać wszechstronnej oceny okoliczności sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), a swoje stanowisko powinien przekonująco uzasadnić (art. 107 § 3 w związku z art. 11 k.p.a.). Wymogu dokonania wszechstronnej oceny okoliczności w przedmiotowej sprawie na podstawie analizy całego materiału dowodowego nie spełnia zabieg polegający na wybiórczym odwołaniu się wyłącznie do niektórych z ustalonych w sprawie okoliczności i pominięcie innych, w szczególności pozostających w sprzeczności, bez oceny ich wiarygodności, czy skonfrontowania z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki. Taki charakter ma zabieg dowodzenia zaprezentowany przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w uzasadnieniu decyzji nr KOC/2965/Go/12.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie zaniechało prawidłowego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy, a w konsekwencji błędnie ustaliło stan faktyczny.

Po drugie w ocenie Komisji Samorządowe Kolegium Odwoławcze dokonało błędnej wykładni pojęcia „nieodwracalnych skutków prawnych” w rozumieniu art. 156 k.p.a. Przedmiotowe naruszenie skutkowało błędnym zastosowaniem ww. regulacji do stanu faktycznego, który nie odpowiadał dyspozycji tej normy prawnej. W konsekwencji organ naruszył w sposób rażący regulację art. art. 156 § 1 pkt 2, art. 156 § 2 oraz 158 § 2 k.p.a., art. 7 ust 2 dekretu.

W wyroku z dnia 13 października 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 988/14, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że „zgodzić się wszak należy ze stanowiskiem organów, że konsekwencją ustanowienia na nieruchomości dekretowej prawa użytkowania wieczystego na rzecz osób trzecich wraz ze sprzedażą na ich rzecz lokali mieszkalnych

znajdujących się w budynku posadowionym na tym gruncie, jest brak prawnej możliwości ustanowienia tegoż prawa po raz kolejny, tym razem na rzecz byłego właściciela bądź jego następców prawnych. Niemożliwym jest bowiem ustalenie w takich okolicznościach faktycznych i prawnych treści prawa użytkowania wieczystego, a więc zastosowanie art. 232-239 k.c. oraz art. 30 i 31 ustawy o gospodarce nieruchomościami, co stanowi przedmiot rozstrzygnięcia podejmowanego na gruncie art. 7 ust. 2 dekretu, gdyż taka decyzja byłaby od dnia jej wydania trwale niewykonalna” (por. wyrok WSA w Warszawie z 13 października 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 988/14, publ. Lex nr 1612686). Decyzją z 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 Samorządowe Kolegium Odwoławcze co prawda nie ustanowiło prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Radomskiej 14, ale stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego PRN z dnia 17 lipca 1951 r. w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego gruntu związanego z prawem własności lokali sprzedanych. Wskazana decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego otworzyła drogę do dalszego rozpoznania wniosku w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości położonej przy ulicy Radomskiej 14 w Warszawie i stanowiła asumpt do wydania przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji z dnia 27 marca 2013 r. nr 165/GK/DW/2015 ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Radomskiej 14.

Trafnie wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 stycznia 2025 r. sygn. akt GSK 276/21, że „Przywołana regulacja art. 156 § 2 k.p.a. in fine stanowi o nieodwracalnych skutkach prawnych (a nie jakichkolwiek). W orzecznictwie wskazuje się, że przez nieodwracalność skutków prawnych decyzji administracyjnej należy rozumieć sytuację, w której stan prawny ustalony decyzją organu administracyjnego nie może być zweryfikowany przy pomocy środków dostępnych na gruncie k.p.a. Skutek nieodwracalny decyzji administracyjnej polega więc na tym, że organ nie ma własnych kompetencji do odwrócenia na drodze postępowania administracyjnego skutków danego zdarzenia prawnego, zaistniałego po wydaniu, decyzji kontrolowanej w trybie nieważnościowym.” Wyrok NSA z 15.01.2025 r., I GSK 276/21, LEX nr 3822126. „Pojęcie nieodwracalnych skutków prawnych, występujące w przepisie art. 156 § 2 k.p.a., należy rozpatrywać wyłącznie w płaszczyźnie prawa obowiązującego, nie nawiązując do sfery faktów. Decyzja wywoła wobec tego skutek prawny nieodwracalny wtedy, gdy ani przepisy prawa materialnego, ani też przepisy procesowe, stanowiące podstawę działania organu administracji publicznej, nie czynią danego organu właściwym do cofnięcia tego właśnie skutku przez wydanie decyzji.” Wyrok WSA w Gliwicach z 4.03.2024 r., II SA/GI 1625/23, LEX nr 3700679.

W ocenie Komisji, ani przepisy prawa materialnego, ani też przepisy procesowe w niniejszej sprawie nie uprawniały Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie (lub Prezydenta m.st. Warszawy) do unieważnienia aktów notarialnych na mocy których ustanawiano użytkowanie wieczyste lub odrębną własność lokalu.

W wyroku z dnia 3 marca 2026 r. NSA wskazał, że stwierdzenie nieważności decyzji zależnej zasadniczo jest możliwe jedynie wtedy, gdy kwalifikowana wadliwość decyzji uprzedniej z uwagi na swój charakter rozciąga się na tę decyzję zależną i powoduje, że wynikająca z niej norma indywidualna również jawi się jako ukształtowana w sposób oczywiście nieprawidłowy i nie da się pogodzić z wymaganiami praworządności (wyrok NSA z 3.03.2026 r., III OSK 2490/24, LEX nr 4039321). Decyzje wydane przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w przedmiotowej sprawie były podstawą do wydania decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 marca 2015 r. nr 165/GK/DW/2015 oraz decyzji z dnia 8 czerwca 2015 r. nr 338/GK/DW/2015 w przedmiocie rozpoznania wniosku o przyznanie prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Radomskiej 14, ozn. Hip. Nr *

Ponadto Kolegium w uzasadnieniu decyzji z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 błędnie oceniło kwestię nieodwracalnych skutków prawnych w zakresie części lokali wyodrębnionych, różnicując status lokali wyodrębnionych i sprzedanych w drodze umów cywilnoprawnych zawartych w formie aktów notarialnych i tych, które zostały wyodrębnione i sprzedane na podstawie decyzji administracyjnych poprzedzających zawarcie umowy cywilnoprawnej w formie aktu notarialnego.

W uzasadnieniu decyzji z 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 Samorządowe Kolegium Odwoławcze wskazało:

„Jak zaś wynika z akt sprawy, przedmiotowa nieruchomość w części dotyczącej udziałów w prawie użytkowania wieczystego związanego z własnością lokali nr 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25 została oddana w użytkowanie wieczyste jedynie w drodze cywilnoprawnej, w drodze umów cywilnoprawnych (zawartych w formie aktów notarialnych) bez poprzedzających je decyzji administracyjnych w sprawie sprzedaży lokali, tak jak to ma miejsce w przypadku pozostałych lokali oddanych na własność w przedmiotowym budynku, tj. lokali nr 6, 7, 8, 15, 19 i 24. Z uwagi na brak decyzji administracyjnych w sprawie sprzedaży ww. lokali mieszkalnych należy przyjąć, iż badane orzeczenie administracyjne wywołało w ww. części nieodwracalne skutki prawne. Zachodzi zatem przesłanka negatywna (określona w art. 156 § 2 k.p.a.) do stwierdzenia nieważności badanego orzeczenia w ww. części.” Natomiast Kolegium na k. 4 uzasadnienia tożsamej decyzji wskazało „Podkreślić jednak trzeba,

że z uwagi na zawarcie umów cywilnoprawnych w przedmiocie ustanowienia użytkowania wieczystego i ustanowienia własności lokalu, decyzje takie wywołały również nieodwracalne skutki prawne i z tego powodu nie stwierdza ich nieważności”. Uwypuklone w tym zakresie ustalenie zawarte w uzasadnieniu decyzji Kolegium pozostaje w sprzeczności z wydanym w sprawie rozstrzygnięciem, bowiem pomimo faktu wystąpienia opisanych wyżej okoliczności w odniesieniu do lokali nr 6, 7, 8, 15, 19 i 24 Kolegium w tym zakresie stwierdziło nieważność decyzji Prezydium.

Taka ocena statusu wyodrębnionych lokali dokonana przez organ miała odzwierciedlenie w rozstrzygnięciu decyzji z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12, w której organ stwierdził wydanie orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej z dnia 17 lipca 1951 r. w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego związanego z prawem własności lokali nr 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25, sprzedanych w ocenie Kolegium jedynie w drodze cywilnoprawnej z naruszeniem prawa.

Błędnej oceny kwestii nieodwracalnych skutków prawnych w zakresie części lokali wyodrębnionych SKO dokonało również w decyzji z dnia 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13. W uzasadnieniu ww. decyzji, Samorządowe Kolegium Odwoławcze ustaliło: „Jak zaś wynika z akt sprawy, przedmiotowa nieruchomość w części dotyczącej udziałów w prawie użytkowania wieczystego związanego z własnością lokali nr 1, 2, 4, 5, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25 została oddana w użytkowanie wieczyste jedynie w drodze cywilnoprawnej, w drodze umów cywilnoprawnych (zawartych w formie aktów notarialnych), bez poprzedzających je decyzji administracyjnych w sprawie sprzedaży lokali, tak jak to ma miejsce w przypadku pozostałych lokali oddanych na własność w przedmiotowym budynku, tj. lokali nr 6, 7, 8, 9, 15, 19 i 24. Z uwagi na brak decyzji administracyjnych w sprawie sprzedaży ww. lokali mieszkalnych należy przyjąć, iż badane orzeczenie administracyjne wywołało w ww. części nieodwracalne skutki prawne.” Natomiast na k. 6-7 uzasadnienia decyzji Samorządowe Kolegium Odwoławcze ustaliło, że „Podkreślić jednak trzeba, że z uwagi na zawarcie umów cywilnoprawnych w przedmiocie ustanowienia użytkowania wieczystego i ustanowienia własności lokalu, decyzję takie wywołały również nieodwracalne skutki prawne i z tego powodu nie stwierdza się ich nieważności”. Zaś na k. 8 uzasadnienia decyzji Kolegium wskazało „Natomiast w ocenie Kolegium zarzut wskazane we wniosku Pani M. . . . odniósł skutek i w tym zakresie Kolegium uchyliło orzeczenie i orzekło co do istoty sprawy lokal Pani B. . . . M. . . . w istocie został zbyty w drodze decyzji.”

Jest to tym bardziej niezrozumiałe, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze wydając decyzję zarówno z 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/2012 jak i z 10 lutego 2014 r. nr

KOC/3153/Go/13 uznało za strony postępowania R i B (beneficjentka decyzji reprivatyzacyjnej), M R (beneficjent decyzji reprivatyzacyjnej), ale także właściciele wszystkich wyodrębnionych lokali (nr 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 19, 21, 22, 24, 25) w budynku posadowionym przy ul. Radomskiej 14, będących przecież zarazem współużytkownikami wieczystymi przedmiotowej nieruchomości gruntowej.

W ocenie Komisji Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w niniejszej sprawie dokonało błędnej wykładni przesłanki „nieodwracalnych skutków prawnych” w niniejszej sprawie. Nie sposób zgodzić się z argumentacją Kolegium zaprezentowaną w treści wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Komisja pragnie wyraźnie zaznaczyć, że już sam fakt oddana w użytkowanie wieczyste jedynie w drodze cywilnoprawnej, tj. w drodze umów zawartych w formie aktów notarialnych był wystarczającą okolicznością do stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa w odniesieniu do wszystkich 19 lokali.

Po trzecie należy zaznaczyć, że art. 107 § 3 k.p.a. stanowi, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie stanowi integralną część decyzji i jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną część tego aktu. Obowiązek jego sporządzenia wiąże się także z wyrażoną w art. 11 k.p.a. zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy administracji publicznej do dołożenia szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć. Prawidłowe uzasadnienie decyzji ma nie tylko znaczenie prawne ale także pogłębia zaufanie uczestników postępowania do organów administracyjnych. Motywy decyzji winny odzwierciedlać rację decyzyjną i wyjaśnić tok rozumowań prowadzących do zastosowania konkretnego przepisu prawa materialnego do rzeczywistej sytuacji faktycznej. Powinny one być tak ujęte, aby strona mogła zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przesłanek faktycznych i prawnych, którymi kierował się organ przy załatwianiu sprawy. W przedmiotowej sprawie w obu kontrolowanych decyzjach Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie występuje rażąca sprzeczność pomiędzy rozstrzygnięciem a uzasadnieniem decyzji.

Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządne państwa. Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. stanowi kwalifikowaną postać naruszenia. Decydują o nim łącznie trzy przesłanki: oczywistość

naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - w tym skutki, które wywołuje decyzja (co do przesłanki "skutków" poglądy bywają jednak różne, skoro powstają one dopiero po wydaniu rozstrzygnięcia, a zatem - zdaniem części poglądów - nie powinny wpływać na jego ocenę). Oczywiście naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. O rażącym naruszeniu prawa można więc mówić jedynie w sytuacji naruszenia przepisu, którego treść nie budzi wątpliwości interpretacyjnych (wyrok WSA w Gliwicach z 19.12.2025 r., II SA/GI 1079/25, LEX nr 3984888).

Oczywistość naruszenia prawa polega na niebudzącej wątpliwości sprzeczności między treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Z kolei skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządnego państwa. Jeżeli zaś chodzi o charakter przepisu, który został naruszony, konieczne jest w konkretnej sprawie dokonanie oceny funkcji jaką pełni dany przepis w relacji do całej regulacji dotyczącej tego rodzaju sprawy i czy naruszenie tego przepisu miało rzeczywiście wpływ na treść kwestionowanej decyzji administracyjnej (wyrok WSA w Warszawie z 23.10.2025 r., IV SA/Wa 1383/25, LEX nr 4018141).

Elementem kontroli legalności działania organu administracji publicznej jest powinność zbadania przez sąd administracyjny, czy organ wydając decyzję administracyjną nie naruszył przepisów proceduralnych określających obligatoryjne elementy składowe decyzji administracyjnej (art. 107 § 1 pkt 1 - 9 k.p.a.) oraz treść uzasadnienia faktycznego i prawnego decyzji (art. 107 § 3 k.p.a.). Do naruszenia wskazanych wyżej regulacji k.p.a. dochodzi wtedy, gdy uzasadnienie decyzji nie zawiera wszystkich elementów wymienionych w tym przepisie, albo gdy mimo formalnej poprawności jego treść nie pozwala na skontrolowanie poprawności rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym czyni w stopniu istotnym wątpliwym poprawność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie (Wyrok NSA z 11.09.2025 r., III OSK 1709/22, LEX nr 3941701).

Pomiędzy rozstrzygnięciem decyzji a jej uzasadnieniem nie może być niedających się usunąć sprzeczności, gdyż mimo pierwszeństwa, jakie ma wówczas treść rozstrzygnięcia decyzji, taka sytuacja uniemożliwia ocenę racjonalności przesłanek, jakimi kierował się organ

przy wydawaniu decyzji (wyrok WSA w Warszawie z 23.02.2018 r., VII SA/Wa 930/17, LEX nr 2589395).

Jak trafnie wskazano w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z 22 sierpnia 2024 r. sygn. akt II SA/Sz 174/24 „Nie ulega wątpliwości, iż to osnowa decyzji jest jej kwintesencją, wyraża bowiem rezultat stosowania normy prawa materialnego do konkretnego przypadku, w kontekście konkretnych okoliczności faktycznych i materiału dowodowego. Ma zatem charakter rozstrzygnięcia przesądzającego o istocie sprawy, o udzielonym uprawnieniu lub nałożonym obowiązku. Stanowisko takie przyjął np. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 grudnia 2005 r., sygn. akt I SA/Wa 264/05, w którym wskazał, że: "W przypadku zaistnienia sprzeczności pomiędzy osnową decyzji a uzasadnieniem, pierwszeństwo należy dać osnowie". Jednocześnie to właśnie uzasadnienie decyzji będące jej niezbędnym elementem stosownie do art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. pozwala na adekwatne skontrolowanie poprawności wydanej decyzji. Funkcją uzasadnienia jest bowiem wyjaśnienie rozstrzygnięcia stanowiącego dyspozytywną część decyzji (wyrok NSA z 12 maja 2000 r., I SA/Kr 856/98, LEX nr 43041). Pozwala na prześledzenie toku oraz prawidłowości rozumowania organu wydającego decyzję oraz motywów rozstrzygnięcia. Uzasadnienie decyzji ma zatem kluczowe znaczenie dla skuteczności procesu weryfikacji decyzji w trybie odwoławczym oraz w trybach nadzwyczajnych, a w szczególności dla prawidłowej realizacji kontrolnej funkcji sądu administracyjnego w stosunku do działalności administracji publicznej. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że pomiędzy rozstrzygnięciem decyzji, a jej uzasadnieniem nie może być niedających się usunąć sprzeczności, gdyż mimo pierwszeństwa, jakie ma wówczas treść rozstrzygnięcia decyzji, taka sytuacja uniemożliwia ocenę racjonalności przesłanek, jakimi kierował się organ przy wydawaniu decyzji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Ke 520/09). Powołane stanowisko w pełni podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie. Rozbieżność pomiędzy rozstrzygnięciem decyzji a jej uzasadnieniem należy zakwalifikować do omyłki istotnej, niepodlegającej naprawieniu w trybie art. 113 § 1 k.p.a.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w uzasadnieniu decyzji nr KOC/2965/Go/12 z dnia 14 maja 2013 r. ustaliło, że w nieruchomości przy ul. Radomskiej 14 w Warszawie sprzedanych zostało 19 lokali, z czego lokale nr 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25 sprzedane zostały jedynie w drodze umów cywilnoprawnych, natomiast lokale nr 6, 7, 8, 15, 19 i 24 sprzedane zostały na podstawie umów cywilnoprawnych i poprzedzających je decyzji. Następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze wskazało, że z uwagi na brak decyzji

administracyjnych w sprawie sprzedaży ww. lokali mieszkalnych (tj. lokalu nr 1,2,4,5,9,10,11,12,13,14,21,22,25) należy przyjąć, iż badane orzeczenie administracyjne wywołało w ww. części nieodwracalne skutki prawne. Zachodzi zatem przesłanka negatywna (określona w art. 156 § 2 k.p.a.) do stwierdzenia nieważności badanego orzeczenia w ww. części. Co za tym idzie, w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego związanego z prawem własności ww. 13 lokali sprzedanych wyłącznie na podstawie umów cywilnoprawnych Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekło o wydaniu orzeczenia PRN z naruszeniem prawa.

Następnie w uzasadnieniu decyzji nr KOC/2965/Go/12 SKO ustaliło, że lokale nr 6,7,8,15,19 i 24 sprzedane zostały zarówno na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych w formie aktu notarialnego jak i poprzedzających je decyzji, a mimo to Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekło o stwierdzeniu nieważności orzeczenia PRN w tym zakresie. Natomiast Kolegium na k. 4 uzasadnienia tożsamej decyzji wskazało „Podkreślić jednak trzeba, że z uwagi na zawarcie umów cywilnoprawnych w przedmiocie ustanowienia użytkowania wieczystego i ustanowienia własności lokalu, decyzje takie wywołały również nieodwracalne skutki prawne i z tego powodu nie stwierdza ich nieważności”. Uwypuklone w tym zakresie ustalenie zawarte w uzasadnieniu decyzji Kolegium pozostaje w sprzeczności z wydanym w sprawie rozstrzygnięciem, bowiem pomimo faktu wystąpienia opisanych wyżej okoliczności w odniesieniu do lokali nr 6, 7, 8, 15, 19 i 24 Kolegium w tym zakresie stwierdziło nieważność decyzji Prezydium.

Kolegium nie wyjaśniło przy tym w uzasadnieniu decyzji, z jakich przyczyn przyjęło, że możliwym jest stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium w zakresie lokali 6,7,8, 15, 19 i 24. Z uwagi na zaniechanie poczynienia w tym zakresie stosownych wyjaśnień, niemożliwym jest na obecnym etapie postępowania odtworzenie toku rozumowania organu w tym zakresie.

Analogiczna sytuacja jest w decyzji SKO z 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13. Dodatkowo w uzasadnieniu decyzji nr KOC/3153/Go/13 Samorządowe Kolegium Odwoławcze ustaliło, że lokal nr 9 w nieruchomości przy ul. Radomskiej 14 został sprzedany, a więc zaszła przesłanka negatywna do stwierdzenia nieważności badanego orzeczenia administracyjnego PRN w ww. części. Natomiast w pkt. 2 rozstrzygnięcia decyzji Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekło o uchyleniu wydanej przez siebie decyzji z 14 maja 2013 r. w części dotyczącej lokalu nr 9 i w tym zakresie stwierdziło nieważność orzeczenia PRN z 17 lipca 1951 r. W tej sytuacji należy wskazać, że pomiędzy rozstrzygnięciem zawartym w osnowie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego a uzasadnieniem istnieje sprzeczność, nie pozwalająca na ustalenie, w jakim zakresie

orzeczenie PRN wydane zostało z naruszeniem prawa a w jakim należało stwierdzić jego nieważność. Czy nieodwracalne skutki zachodzą co do udziału w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu związanego z prawem własności lokali nr 1,2,4,5,9,10,11,12,13,14,21,22,25 tak jak SKO orzekło w rozstrzygnięciu decyzji z dnia 14 maja 2013 r. nr KOC/2965/Go/12 a w pozostałym zakresie należało stwierdzić nieważność orzeczenia PRN z 17 lipca 1951 r., czy do udziału w prawie użytkowania wieczystego co do lokali nr 1,2,4,5,9,10,11,12,13,14,21,22,25, 6,7,8,15,19 i 24 tak jak Samorządowe Kolegium Odwoławcze ustaliło w uzasadnieniu decyzji nr KOC/2965/Go/12.

Natomiast na k. 6-7 uzasadnienia decyzji Samorządowe Kolegium Odwoławcze z 10 lutego 2014 r. nr KOC/3153/Go/13 ustaliło, że „Podkreślić jednak trzeba, że z uwagi na zawarcie umów cywilnoprawnych w przedmiocie ustanowienia użytkowania wieczystego i ustanowienia własności lokalu, decyzję takie wywołały również nieodwracalne skutki prawne i z tego powodu nie stwierdza się ich nieważności”. Zaś na k. 8 uzasadnienia decyzji Kolegium wskazało „Natomiast w ocenie Kolegium zarzut wskazany we wniosku Pani B. M. odniósł skutek i w tym zakresie Kolegium uchyliło orzeczenie i orzekło co do istoty sprawy lokal Pani B. M. w istocie został zbyty w drodze decyzji.”

Zakres ujawnionej sprzeczności między osnową a uzasadnieniem decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego jest o tyle kluczowy, że w istocie uniemożliwia jednoznaczne stwierdzenie, czy zamiarem organu było stwierdzenie faktu wydania decyzji z naruszeniem prawa w odniesieniu do wszystkich 19 lokali, czy też tylko do ich części – jak uczyniono w rozstrzygnięciu.

Takie rozstrzygnięcie decyzji wskazuje na sprzeczność pomiędzy sentencją a uzasadnieniem decyzji i brak konsekwencji w decyzji, co stanowi rażące naruszenie art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 107 § 1 pkt. 5 k.p.a.

Według Komisji, w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie nr KOC/2965/Go/12 z dnia 13 maja 2014r. r. oraz nr KOC/3153/Go/13 z 10 lutego 2014r. z powodu wydania jej z rażącym naruszeniem prawa. Jak bowiem stwierdzono powyżej, w rozpoznawanym przypadku organ błędnie ustalił, stan faktyczny. Komisja wskazuje, że przedmiotowy stan faktyczny oraz uchybienia popełnione przy wydawaniu ww. decyzji mające charakter rażącego naruszenia prawa uzasadniają stwierdzenie nieważności obu decyzji w całości.

W wyroku z dnia 11 marca 2026 r. w sprawie oznaczonej sygnatura I SA/Wa 1451/25 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że „dopuszczalność stwierdzenia

nieważności decyzji z powodu naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie jest wykluczona. Mianowicie w wyjątkowych sytuacjach dopuszcza się stwierdzenie nieważności decyzji z powodów proceduralnych - o ile stan faktyczny sprawy wskazuje na bezprecedensową rangę i skalę naruszenia. Przykładowo w wyroku z 28 września 2021 r. (III OSK 568/21) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że podstawą stwierdzenia nieważności decyzji może być rażące naruszenie każdego przepisu prawa, w tym również prawa procesowego. Jednakże wada wskazująca na nieważność decyzji musi tkwić w samej decyzji, a to znaczy, iż z reguły jest następstwem rażącego naruszenia prawa materialnego.” Z kolei w wyroku z 24 czerwca 2021 r. sygn. I OSK 2766/20 Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „przyczyną stwierdzenia nieważności może być również wyjątkowo naruszenie szczególnie istotnych przepisów procesowych, jednak tylko w sytuacji, gdy naruszenie przepisów procesowych ma charakter rażący i pozostaje w związku przyczynowym z ostatecznym rozstrzygnięciem. Innymi słowy, naruszenie przepisów proceduralnych, nawet rażące, może doprowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji tylko w sytuacji, gdy dane uchybienie proceduralne w sposób niebudzący wątpliwości rzutowało na treść decyzji kontrolowanej w trybie nadzwyczajnym.” Podobne stanowisko Naczelny Sąd Administracyjny zawarł w wyroku z 4 lipca 2014 r. sygn. II GSK 798/13, w którym stwierdził, że „Rażące naruszenie przepisów postępowania, regulujących kwestię ustaleń faktycznych sprawy, można by rozważać w sytuacji, gdyby organ w sposób oczywisty nie poczynił takich ustaleń, gdyby całkowicie uchylił się od rozpatrzenia materiału dowodowego sprawy. Natomiast błędne ustalenia stanu faktycznego sprawy oceniać należy jako tego typu wadliwość decyzji, która może skutkować jej wzruszalnością, ale w trybie zwykłym. Dodać należy, że niejednokrotnie prawidłowość ustaleń faktycznych pozostaje w ścisłym związku z prawidłowością wykładni przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie w sprawie i wskazujących jakie dowody są niezbędne do ustalenia stanu faktycznego sprawy i jej załatwienia. W takiej sytuacji jednak ocena, czy naruszenie prawa miało charakter rażący w istocie koncentruje się na ocenie uchybienia przepisom prawa materialnego.”

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że obie kontrolowane decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego stwierdzały nieważność orzeczenia PRN z 17 lipca 1951 r. w części dotyczącej udziału w prawie użytkowania wieczystego gruntu związanego z prawem własności lokali wyodrębnionych.

W związku z powyższym stwierdzone w przedmiotowej decyzji naruszenia, noszą w ocenie Komisji, znamiona rażącego naruszenia przepisów postępowania, mając na uwadze

ich charakter oczywisty, wyraźny i bezsporny, a jednocześnie pozostają w związku z ostatecznym błędnym rozstrzygnięciem sprawy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze wydając decyzję nr KOC/2965/Go/12 z dnia 13 maja 2014 r. r. oraz nr KOC/3153/Go/13 z 10 lutego 2014 r. niewątpliwie naruszyło przepisy proceduralne w postaci art. 7, 77 § 1, art. 80 § 1 k.p.a., także art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 107 § 1 pkt. 5 k.p.a. co skutkowało wydaniem obu decyzji z rażącym naruszeniem prawa na podstawie art. 156 § 1 pkt 2, art. 156 § 2 oraz 158 § 2 k.p.a. oraz art. 7 ust 2 dekretu i stwierdzeniem nieważności orzeczenia administracyjnego PRN z 17 lipca 1951 r. - w zakresie udziałów w prawie użytkowania wieczystego związanego z prawem własności wyodrębnionych lokali nr 6, 7, 8, 9, 15, 19, 24.

W ocenie Komisji skutki społeczno-gospodarcze stwierdzonych naruszeń prawa w niniejszej sprawie generuje skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań zasad praworządności. Podkreślenia bowiem wymaga okoliczność, że z uwagi na sprzeczności i niejasności stwierdzone pomiędzy wydanymi w sprawie rozstrzygnięciami, a ich uzasadnieniami – niemożliwym jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie organu. Przedmiotowa kwestia uwydatniła się w toku rozstrzygania tejże sprawy na jej kolejnym etapie, tj. na etapie wydania decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy z 27 marca 2015 r. nr 165/GK/DW/2015. Przy takim sformułowaniu rozstrzygnięć Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie otwarto drogę do błędnego ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w zakresie nieruchomości, na której już istnieją prawa osób trzecich. W takiej zaś sytuacji orzecznictwo jednoznacznie wskazuje, że brak jest prawnej możliwości ustanowienia tegoż prawa po raz kolejny, tym razem na rzecz byłego właściciela bądź jego następców prawnych, ponieważ w tym zakresie nastąpiły nieodwracalne skutki prawne. Opisywane wyżej naruszenia prawa mają charakter oczywistych i nieakceptowanych w demokratycznym Państwie prawa, gdyż w tym zakresie prawo własności osób trzecich zostało rażąco naruszone.

Kontrolowane decyzje reprivatyzacyjne nie wywołały nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Zgodnie z tym przepisem, przeniesienie prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej ma się odbyć na osobę trzecią, aby rozpatrywać wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych. W niniejszej sprawie, nie wystąpiły nieodwracalne skutki prawne, bowiem nie doszło do zawarcia umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste na rzecz spadkobierców dawnych właścicieli nieruchomości, a tym samym nie doszło do powstania prawa użytkowania wieczystego na ich rzecz. Tym samym zachodziły podstawy do

stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji.

V. Strony postępowania

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją są beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej i ich spadkobiercy oraz właściciele lokali wyodrębnionych

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie.

VI. Konkluzja

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a i z art. 30 ust. 1 pkt 4 oraz art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.